

SVĚTLO

1. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

4. LEDNA 2004

Z obsahu:

Beránek a jeho svatba
Kantikum z Apokalypsy
v nešporách
- strana 2 -

**Máme Božíhna Syna
jedině skrze jeho matku**
Potřebují křesťané
vůbec Marii?
- strana 4 -

**Maria Vítězná v srdci
Evropy**
Arcibiskup Moskvy
Tadeáš Kondrusiewicz
ve Wigratzbadu
- strana 5 -

**Úcta k Matce Boží
s novou silou a dynamikou**
Kardinál Walter Kasper
- strana 6 -

Jméno Ježíš
Vilém Erben
- strana 8 -

**Zjevení Páně -
„Kde je Král?“**
- strana 9 -

**Karel Demaria - život
ve škole kříže**
- strana 10 -

**Mučednictví jako
charakteristický rys
misijní činnosti**
Opat Marcello Zago OMI
- strana 12 -

Beránek a jeho svatba

Při sledování série žalmů a kantik, ze kterých je sestavena večerní modlitba Církve, jsme dospěli k hymnickému úryvku vybranému z 19. kapitoly Apokalypsy a sestavenému jako sekvence aleluja a aklamací.

Nárek a jástot

Tyto radostné invokace následují po dramatickém nářku, jaký vydávají v předcházející kapitole králové, velkoobchodníci a loďaři při pohledu na zhroutilý velkolepý Babylón, města neřesti a útlatku, symbolu bezuzdného pronásledování Církve.

Jako protiklad k tomuto křiku, který stoupá ze země, zaznívá v nebi radostný sbor liturgického rázu, který kromě aleluja opakuje také amen. Různé aklamace podobné antifonám, které nyní liturgie nešpor spojuje do jednoho kantika, jsou ve skutečnosti v textu Apokalypsy vloženy do úst různých osobností. Nacházíme zde především *veliký zástup* složený ze sboru andělů a svatých (srov. v. 1-3). Pak se zde rozlišuje hlas *čtyřadvaceti starců a čtyř bytostí*, symbolických postav, které připomínají kněze této nebeské liturgie chval

a díky (srov. v. 4). Nakonec se pozvedá hlas sólisty (srov. v. 5), který se nyní zapojuje do zpěvu *velkého zástupu*, od něhož vše začalo (srov. v. 6-7).

Oslava Pána dějin a světa

Budeme mít příležitost v příštích etapách tohoto našeho modlitebního programu osvětlit jednotlivé antifony tohoto velkolepého a slavnostního mnohohlasého hymnu. Nyní se spokojíme se dvěma poznámkami. První se týká úvodní aklamace, která zní: *Vítězství, sláva a moc našemu Bohu, neboť jeho soudy jsou spravedlivé* (v. 1-2).

V srdci této radostné invokace je popis rozhodujícího Božího zásahu do dějin: *Hospodin není lhostejný jako nějaký netečný a izolovaný vládce k lidským osudům. Jak říká Žalmista, na nebesích má Hospodin svůj trůn, jeho oči pozorují, jeho zrak zkoumá každého člověka* (Ž 10,4).

Vždyt jeho pohled je zdrojem činu, protože on zasahuje a ničí všemocné a utiskující říše, poráží pyšné, kteří ho provokují, soudí ty, kteří páchají zlo. Žalmista

rovněž popisuje pitoreskními obrazy (srov. Ž 10,7) tyto Boží zásahy do dějin, podobně jak autor Apokalypsy vyličil v předcházející kapitole (srov. Zj 18,1-24) hrozný Boží zásah proti Babylónu, který je vyvrácen z kořene a svržen do moře. Na takový zásah naráží náš hymnus v úryvku, který nebyl zařazen do slavení nešpor (srov. Zj 19,2-3).

Naše modlitba má tedy především vzývat a chválit Boží čin, účinnou Hospodinovu spravedlnost, slávu, kterou získal triumfem nad zlem. Bůh se zpřítomňuje v dějinách tím, že se staví na stranu spravedlivých a obětí, právě tak jak to prohlašuje krátká a zásadní aklamace Apokalypsy a jak se to často opakuje ve zpěvu žalmů (srov. Ž 145,6-9).

Beránkovy svatby

Položme nyní důraz na jiné téma našeho kantika. To vyplývá ze závěrečné aklamace a je to jeden z dominantních motivů samotné Apokalypsy: *Nadešla Beránkova svatba, jeho nevěsta se připravila* (Zj 19,7). Kristus a Církev, Beránek a nevěsta jsou v hlubokém spojení lásky.

Pokusme se postavit do světla toto mystické snoubenectví pomocí básnického svědectví velkého Otce syrské církve sv. Efréma, který žil ve čtvrtém století. On použil symbolicky znamení svatby v Káně (srov. Jan 2,1-11) a přivádí celé zosobněné městeč-

ko, aby chválilo Krista za velký dar, který obdrželo:

„Spolu se svými hosty budu děkovat, že mě uznal za hodnou, abych ho pozvala: / Jeho, který je nebeský Ženich, jenž sestoupil, aby pozval všechny. / I já jsem byla pozvána, abych vstoupila na jeho neposkrvňenou svatební slavnost. / Já ho před národy uznám za Ženicha, není jiného, jako je on. / Svatební pokoj je připraven od věků / a svatební pokoj je vybaven bohatstvím a nic neschází: / ne jako svatba v Káně, jejíž nedostatky on nahradil“ (Inni sulla verginità, 33,3: L'arpa dello Spirito, Řím 1999. S. 73-74).

V jiném hymnu, který rovněž opěvuje svatbu v Káně, svatý Efrém zdůrazňuje, jak Kristus, pozvaný na svatbu někoho jiného (totiž snoubenců v Káně), chtěl slavit svoji svatební slavnost – sňatek se svou snoubenkou, již je každá věřící duše. „Ježíši, Tys byl pozván na svatební slavnost někoho jiného, snoubenců v Káně, zde naopak je to Tvoje slav-

nost, čistá a krásná; obvesel naše dni, protože i Tvoji hosté, pane, potřebují tvé písně; nechť Tvoje harfa všechno naplní! Tvoje nevěstou je duše, tělo je svatebním pokojem, Tvoji pozvaní jsou smysly a myšlenky. A jestliže jedno Tělo je pro tebe svatební slavnost, celá Církev je Tvoje svatební hostinou“ (Inni sulla fede, 14,4-5: s. 27).

*Bolletino Vaticano 10. 12. 2003
Mezititulky redakce Světla*

EDITORIAL

Stojíme na prahu již čtvrtého roku třetího tisíciletí a ptáme se tak jako každý jiný rok: Co nám přinese? Kdyby tento rok mohl promluvit, položil by stejnou otázku nám: Co mě přinášíte? Jeho otázka je stejně tak na místě jako ta naše, neboť to, co nejvíce naplňuje dění každého roku, je především lidské jednání a jeho přímé i nepřímé důsledky.

Ačkoliv si ústy navzájem přejeme všechno nejlepší, hlavně zdraví, všechna tato slova nejsou s to zaplašit starosti a ne právě veselé vyhlídky. Ani velká dávka lidského optimismu nemůže potlačit rostoucí po-

cit nejistoty a s tím spojených obav.

Naše nejistota a starosti mohou mít různé důvody: stále rostoucí ceny, nezaměstnanost nebo její neustupující hrozba, problémy životního prostředí a úrody, stále nové zdravotní problémy při stále se zhoršující zdravotní péči, hrozbu nebyvale krutého násilí a bezohlednosti. Ale jsou tu i další vážné obavy: Jednou z nejvážnějších je starost o výchovu a budoucnost dětí. Je to oblast, ve které se rub svobodného Západu projevuje obzvláště markantně. Hladina nežádoucích

Pokračování na str. 7

Boží Moudrost

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

**Těm, kteří ho přijali, dal moc stát se
Božími dětmi**

Dnešní neděle je oslavou Boží moudrosti. Obrať se proto s celou vroucností na Ducha Svatého s prosbou, *aby ti udělil dar moudře věci chápat a odhalovat jejich smysl, abys mohl mít o něm správné poznání.* Pravá moudrost spočívá v tom, abys *správně pochopil, co čeká ty, které povolal.* Proto k nám *všemocné Slovo přišlo z nebe, z královského trůnu*⁽¹⁾. S jeho příchodem nastal **nový počátek**. To, co první člověk svým hříchem zničil a smazal, bude obdivuhodně obnoveno: **život, světlo a láska.**

Pán k tobě svým jménem posílá posla nejpovolnějšího, *učedníka, kterého miloval*⁽²⁾, aby ti svědčil to, *co přijal od Pána.* Jan rozmlouval s Ježíšem nejen ústy, ale i srdcem. On jediný z apoštolů slyšel tlukot Ježíšova Srdce, on jediný s ním šel spolu s jeho Matkou až ke krvavému oltáři na Kalvárii a jeho milující srdce vidělo to, co nikdo ještě neviděl – samu podstatu lásky. Otevřeš-li se dokořán a v pokoře pravému poznání, budeš moci pochopit, proč z Ježíšova otevřeného Srdce vytéká stále láska jako veliká řeka.

Janovo poselství začíná slovy, která ti nejsou neznámá: *Na počátku.* Má totiž za úkol poopravit to, co stojí na začátku Písma a zavést tě daleko před tento počátek, který je jen počátkem času a stvoření, nikoliv však počátkem života, světla a lásky. 1. kniha Mojžíšova vypráví o stvoření světa. Ale dříve než mohl být stvořen svět, musel se zrodit Ten, skrze něhož všechno bylo stvořeno. Janova Kniha mluví o **zrození Slova.**

To je ten pravý počátek všech počátků. Bez něho nemohlo povstat nic, protože jen v něm byl *život a světlo.* Čekáš na vysvětlení, proč sv. Jan nazývá Božího Syna *Slovem?* Aby co nehlouběji vystihl, kým je. Každé tvé slovo je vyjádřením, vyslovením, zobrazením obsahu tvé mysli. Zdá se ti, že slovo je něco docela obyčejného. Ale představ si, že by z tvého života zmizela všechna slova. Beze slov by se ztratil všechn smysl, zhroutil všechn řád. Všechny tvé představy, tvé myšlenky, tvé plány, vztahy, styky, celé osobní i společenské bytí potřebují slova. Slovo je součástí naší lidské bytosti. Beze slov bychom byli jako ostatní němé tváře. Užívání slov nás pozvedá do vyššího řádu nad ostatní stvoření. Vrcholné plody svého myšlení nazývá člověk „filosofia – láska k moudrosti“.

Janovo SLOVO – LOGOS je nejdokonalejší souhrn a nejvyšší plod a obsah **myšlení nejvyššího Boha:** je to svrchovaná Moudrost, nejdokonalejší Řád, nejsvětější Zákon a nejvlastnější **smysl** všeho toto, co je. Syn Boží je prvním, odvčkým a nejdokonalejším vyslovením, nejúplnějším **obrazem**

svého věčného Otce. Toto SLOVO je první, kdo se přede všemi věky zrodil, první, kdo je milován, a první, kdo miluje, s ním a v něm se zrodila **láska** jako pramen a vzor života, **zrození, dětství a synovství**, a také zdroj všeho, co je krásné a vznešené, zdroj veškeré blaženosti, kterou Slovo prožívá jakožto **milovaný Syn nejvyššího Otce.**

Z této nekonečné a nevyslovné blažené radosti věčného Slova se zrodila jeho nezadržitelná touha **sdílet blaženost své lásky** nejen se svým Otcem, ale s lidskými tvory, kteří budou kvůli němu a skrze něho stvořeni. Věčné Slovo dalo z moci své lásky vzniknout světu a v tomto světě i tobě, protože se mu zalíbilo, abys měl podíl na jeho blažené radosti. **I tobě chce dát moc zrodit se z Boha a stát se Božím dítětem.**

Zalíbením a radostí, jakou má věčné Slovo ve zrození, doslova hříjí celý stvořený svět. Tento zázrak své svrchované moudrosti ti staví Stvořitel tak hojně a tak názorně před oči proto, aby ti připomínal ten nejvyšší a nejvlastnější smysl, pro který stvořil člověka. Už v neživém světě se s ním setkáváme: rodí se obdivuhodné krystaly i vesmírná tělesa, každý květ je radostnou zvěstí o novém zrození. Rodí se rostliny, stromy a tisíce živočišných druhů. Vysoko nad tím vším stojí zrození člověka, pro které Bůh stvořil jiný, vyšší řád, řád **lásky**, který je *obrazem a podobenstvím lásky*, ze které se rodí věčné Slovo. A nad celou touto posvátnou stupnicí postavil Bůh to nejvlastnější zrození, které teprve všemu dává smysl a význam: **zrození z Boha a v Bohu.** Pokud by se tento cíl Boží moudrosti neměl pro lidskou pýchu a svévoli naplnit, ztrácí svůj smysl stvoření celého vesmíru i toho, co obsahuje. Byl by tím zmařen věčný Boží plán, ve kterém je obsažen sám Bůh: ze Slova všechno vychází, aby skrze Slovo všechno opět spočinulo v Bohu.

Ale Bůh se nemůže vzdát sám sebe. Lidské selhání nemůže znamenat selhání Boží Myšlenky. To není neúspěch Slova, *že ho svět nepoznal, že přišlo mezi vlastní, a vlastní ho nepřijali.* Moudrost odvčké Boží logiky je v tom, že Slovo k nám zamířilo nikoliv **přesto**, že jsme je nepřijali, ale právě **proto**, že jsme ho nepoznali. Ani v tomto našem žalostném stavu slepoty a odmítání nepřestáváme být *jeho vlastní*, protože jsme *povstali skrze ně.* Za cenu vlastního života nám **dává moc stát se Božími dětmi.**

Tato **moc** je nyní záležitostí tvé vlastní svobody, zda ho **chceš přijmout a uvěřit v jeho jméno.** Souhlasíš-li, naplní se poslední a nejvyšší smysl Božího plánu: tvé **znovuzrození z Boha.** *At tě osvítí, abys pochopil, co čeká na ty, které povolal, a co v budoucnosti dostanou.*

Chval svého Boha z celého srdce.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ vstupní antifona Mdr 18,15; ⁽²⁾ Jan 19,26

Liturgická čtení

1. čtení - Sir 24,1-4.12-16

Moudrost se sama chvála a slaví uprostřed svého lidu. Otvírá svá ústa ve shromáždění Nejvyššího a velebí se před jeho zástupy: »Tvůrce veškerenstva mi dal rozkaz, můj stvořitel mi poručil vztyčit stan. Řekl mi: „Usaď se v Jakubovi, v Izraeli měj své dědictví!“ Před věky na počátku mě stvořil, až navěky být nepřestanu. Před ním ve svatostánku jsem konala svou službu a pak na Siónu odebrala sídlo. Usadil mě v městě, které miloval jako mě, v Jeruzalémě vykonávám svou moc. V lidu plném slávy jsem zapustila kořeny, v Pánově údělu, v jeho dědictví.«

2. čtení - Ef 1,3-6.15-18

Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění; v lásce nás ze svého svobodného rozhodnutí předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. To proto, aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrotivosti, neboť skrze ni nás obdařil milostí pro zásluhy svého milovaného Syna. Slyšel jsem, jak věříte v Pána Ježíše a jakou lásku projevujete všem křesťanům, a proto nepřestávám za vás děkovat, když na vás vzpomínám ve svých modlitbách, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, udělil dar moudře věci chápat a jejich smysl odhalovat, takže budete moci mít o něm správné poznání. On ať osvíti vaše srdce, abyste pochopili, jaká je naděje těch, které povolal, jaké poklady slávy skrývá křesťanům jeho dědictví.

Evangelium - Jan 1,1-5.9-14

Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život, a ten život byl světlem lidí. To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila. Bylo světlo pravé, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo na svět. Na světě bylo a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali. Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha.

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.

Máme Božího Syna jedine skrže jeho Matku

Potřebují křesťané vůbec Marii?

Tato otázka je proto naléhavá, že úcta k Matce Boží už u mnoha katolíků není něco samozřejmého. Mnozí říkají kriticky: K čemu je ta okázalá mariánská úcta? Jiní jdou ještě dále: K čemu jsou svatí a všechno to kolem? Jdeme přímo k Bohu a prosíme přímo Ježíše.

Jako malého chlapce mě babička vzala do Vídeňské městské haly na slavnost Jména Panny Marie. Velice to na mě zapůsobilo: městská hala jako dóm, vpředu hubená postava P. Petra Pavlicka, který předříkával růžec, pak hustá atmosféra modlitby. Nejvíce na mě zapůsobila bílá socha Panny Marie, která byla v dlouhém procesí přinesena a pak odnesena a na závěr mohutný zpěv: „Ochrano Rakouska, ó Maria!“

Potřebují křesťané Marii? Nechtěl bych zde mluvit teologicky, nýbrž chtěl bych vám prostě říct – zkuste si toto: Podívejte se na Neposkvrněnou Pannu, dovolte jí, aby vás milovala, a vezměte si ji za vzor, a hned zjistíte, že se stáváte hlubšími, více věřícími a lepšími křesťany. Dovolte Marii, aby vám mohla dokázat, že je vaší Matkou!

Neboť to, co říká o Marii teologie, je vlastně velice jednoduché a logické. Potřebujeme Marii, protože potřebujeme Ježíše. Chtěl bych to říci zcela jasně a zřetelně: Církev, její svatí, její svátosti, její úřady a instituce a dokonce její tak často pro některé obtížná organizace, to všechno má jeden jediný důvod a původ: Ježíše Krista. A my máme Božího Syna právě a jedine skrže Marii! Bez Matky by nebylo Syna!

Kdo chce dělat Marii velkou, toho ona sama poučí, že především je třeba nechat velkým Boha. Když Alžběta velebí Marii: *Požehnaná ty mezi ženami, Ma-*

ria odpovídá: *Velebí má duše Pána a můj duch jása v Bohu mém Spasiteli (Lk 1,46).*

Maria předává chválu dále Bohu. Bůh má být oslavován. Ptám se: Není tím označeno vlastně největší zlo naší doby? Není to rakovina, která hrozí světu a dokonce křesťanství, že zapomínáme na Boží skutečnost? Pro mnoho lidí už dnes Bůh znamená nic.

Jistě, studie dokládají, že lidé se stávají stále více náboženštlí, namítne někdo. Ano, to souhlasí! Podle seriózních šetření se stále více lidí označuje za „náboženské“. Ale co rozumějí pod tímto „náboženstvím“? Jako náboženství se označují lidé, kteří připouštějí, že existuje nějaká vyšší moc. Odtud známé rčení: „Něco musí být.“

Nejhorší je, že většina lidí zůstává u „nějakého boha“. To je pohodlný bůh, se kterým se mohou sám vypořádat, jak říkají lidé.

Tohoto „boha“ si přizpůsobím podle vlastních náboženských názorů a mravních norem. Tento „bůh“ nesmí vstupovat do mého života. Své náboženství si dělám sám. A když něco potřebuji, obrátím se na esoteriku.

Jak vidíme, nestačí být „prostě náboženský“ nebo uznávat „nějakou“ vyšší moc.

Pro nás křesťany není Bůh „něco“, co jsme si sami vynalezli. My věříme v pravého a živého osobního Boha. Být křesťanem znamená „uznávat jediného pravého Boha a Ježíše Krista, kterého poslal k nám lidem“ (srov. Jan 17,3). A zde vstupuje do hry Maria: skrže ni se stal Boží Syn člověkem. Cesta, kterou nám chtěl Bůh zjevit, jde skrže Marii, Pannu z Nazareta.

Maria patří proto do vyznání víry jako Amen ke každé modlit-

bě. Od 2. století se křesťané modlí: „Věřím v Ježíše Krista, jednorozeného Syna Božího, Pána našeho, jenž se počal z Ducha Svatého, narodil se z Marie Panny.“

Držme se, prosím, tohoto nepochopitelného, ale rozhodujícího: Bůh se nám chtěl zjevit a zvolil si Marii jako lidskou Matku pro svého Syna, který se vtělil a stal člověkem.

Nejedná se tedy v případě Panny Marie o nějakou katolickou sentimentalitu nebo citovou zbožnost, nýbrž o klíčový bod víry. Otázka, zda je Bůh „něco“, anebo se skutečně zjevil, je otázkou, která rozhoduje o všem ostatním.

My lidé nejsme na tento svět nasazeni jako mravenci, kteří se hemží sem a tam, až dožijí a zahynou. Nikoliv. Sám Bůh, nekonečný, všemohoucí a věčný chtěl ve svém Synu jakožto člověku vstoupit na tento svět. Ježíš Kristus je konkrétní Boží spása, nikoliv nějaké smyšlené „něco“.

Maria si svou roli v dějinách zjevení sama nevybírala. Když byla oslovena ve své nazaretské světničce, byla z toho hluboce polekána. Nestaví se sama do popředí, nýbrž Bůh ji vynáší ze skrytosti. A pak udělala to, co se od ní velice naléhavě musíme naučit: Řekla své zcela absolutní a dokonalé „ano“ ke konkrétní cestě spásy, kterou vybral a určil Bůh! Jinými slovy – Maria si nevykonstrovala nějaké svého „boha“, nýbrž přijala Boží Slovo tak, jak je. To z ní činí vzor pro všechny křesťany, to se musíme od ní stále učit.

Maria, Matka Boží, nám ukazuje, že poloviční „ano“ ke Kristu není ve skutečnosti vůbec žádné „ano“! Vlažné křesťanství je ve skutečnosti trochu příkráslené pohanství. Poloviční víra je velký kus nevěry. Maria není nějaký detail nebo dekorace naší víry, nýbrž zaměřuje pohled na to, co je ústřední a podstatné.

Výtah z kázání 7. září 2002
Z Vision 2000 6/2003
přeložil -lš-

Jestliže si vytvoříme k Panně Marii skutečný vztah dítěte, pak nemůžeme zůstat na povrchu, kde je jméno matka jen sentimentální pocit, nýbrž musíme sestoupit do hloubky Božího tajemství. Neboť jestliže nový život milosti znamená více než přirozený život, pak je Maria naší Matkou v mnohem hlubším smyslu než naše matka pozemská. Vždyť nám ji dal umírající Syn výslovně za Matku a ona nechala z jeho boku těci na naše duše velikonoční křestní vodu. Proto byly některé křestní chrámy v prvotní církvi zasvěceny Matce Boží. Když pak začaly být tyto chrámy stavěny s osmibokým půdorysem, vyplývá i z toho vztah k Marii. Protože číslo osm zviditelňuje nové naplnění Božího stvoření, do kterého vstupujeme, když skrže časnost představovanou číslem sedm činíme krok do Boží věčnosti. To se však ve skutečnosti děje skrže křest. Nyní snad pochopíme, proč bylo jak početí, tak narození Panny Marie stanoveno na 8. den v měsíci. Maria stojí na počátku onoho věčného života milosti i nového stvoření, k němuž nám křest otevírá přístup.

Nechceme se i my dát vést Mariinou mateřskou rukou, za nechat duchovně za sebou svět s jeho prázdnotou a marností a udělat odvážně ten jediný krok do velikonoční slávy nového osvobozeného stvoření?

Rudolf Graber

Maria Vítězná v srdci Evropy

Arcibiskup Moskvy Tadeáš Kondrusiewicz ve Wigratzbadu

Řeč dějin: Osvobození Ruska skrze Marii

Jako podmínku pro obrácení Ruska žádala Panna Maria zasvěcení svému Neposkvrněnému Srdci. Sledujme nyní pozorně průběh událostí a roli, jakou v nich sehrála Maria.

O svátku Zvěstování Panny Marie 25. března 1984 zasvětil papež Jan Pavel II. svět Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. V Sovětském svazu se začíná politická a sociální situace rychle měnit. Přichází nový vůdce Michal Gorbačov a s ním politika „glasnosti a perestrojky“. Jeho setkání se Svatým otcem 1. prosince 1989 zahájilo počátek nových vztahů mezi Vatikánem a Sovětským svazem a následně i s Ruskem. V roce 1990 jsou navázány diplomatické vztahy a současně je přijat nový zákon o náboženské svobodě. Jako důsledek sociálně-politických změn byly v Rusku v roce 1991 obnoveny struktury katolické církve.

Ale Ruskem naznačená demokratická cesta byla ohrožena pučem, který začal 18. srpna 1991. Přes všechno nebezpečí zvítězila demokracie. Puč ztroskotl 22. srpna o svátku Panny Marie Královny.

8. prosince téhož roku 1991 podepsali představitelé Ruska, Běloruska a Ukrajiny deklaraci o rozpadu Sovětského svazu. Nelze se domnívat, že by si byli vědomi významu tohoto data. 8. prosinec je slavnost Neposkvrněného Početí Panny Marie. Jak by se nechtělo zvolat s Marií: „Mé Neposkvrněné Srdce zvítězilo!“

A konečně – 25. prosince opět téhož roku na slavnost Narození Páně přestal SSSR de facto existovat. Vánoce začala nová epocha pro lidstvo, epocha spásy. Váno-

ce roku 1991 byly pro Rusko počátkem nové doby, doby osvobození od totalitního režimu, doby svobody pro náboženství a budování demokracie.

Tato doba začala po třech generacích pronásledování, což má hluboký symbolický význam. Tři generace odpovídají třem dnům. Jako Kristus vstal třetího dne z mrtvých, tak i Rusko po třech generacích opět povstává. Znovu se narodilo, jak Maria ve Fatimě předpověděla.

Evropo, vlož Marii do svého srdce a do své duše!

Jsme skutečně svědky přechodu od totalitních režimů k demokracii v Rusku i v jiných zemích východní Evropy a svědky duchovního znovuzrození. Ale duchovní znovuzrození potřebuje celý svět a zvláště Evropa. Nestačí úprava jednotlivých ústav, nestačí mít svůj vlastní parlament. Je nutné, aby v srdci zavládl správný morální zákon, kte-

rý dal lidem Stvořitel, a je třeba podle něho žít.

To je smysl poutního místa Wigratzbadu pro Evropu. Zde ukázala neposkvrněně počatá Matka Boží Vítězná ve zmatcích Třetí říše, že „všechno drží v rukou“. I Wigratzbad je znamením vítězství Matky Boží nad totalitním systémem, nad politikou, která věří, že si vystačí bez Boha. Zde nás Matka Boží učí v důvěře ke svému Neposkvrněnému Srdci hledat záchranou kotvu pro mírovou budoucnost Evropy. Místo modlitby Wigratzbad se stalo majákem, který svítí na trojúhelník tří zemí v srdci Evropy a toto světlo Evropa nezbytně potřebuje.

Chtěl bych odsud volat k Evropě: Evropo, tvoje dějiny jsou zakotveny v křesťanství. Neboj se znovu přijmout Krista, znovu přijmout Boží zákon a podle něho žít! Evropo, postav Marii do svého srdce a do své duše! Ona je příklad, který je nutno následovat. Ona vede k přijetí Božího zákona.

K tobě, svatá Matko Boží, vznášíme dnes své modlitby.

Nauč nás spolu s Tebou vyslovovat naše fiat k Bohu a lidem dobré vůle. Pak bude naše srdce ovládat milost Boží, která je nutná pro naši spásu a pro naše přijetí do nebeského království spolu s Tebou a Tvým Synem. Pak budeme spolu s Tebou zpívat ve sjednocené a duchovně zralé Evropě Magnificat, v Evropě nejen materiální, ale i duchovní. Pak bude žít Evropa z naděje, jejímž zdrojem je Kristus, který žije ve své Církvi. Amen.

Podle Kirche heute 10/2003 přežil -lš-

MÁ LIDSKÝ PLOD PRAVO NA ŽIVOT?

Mezinárodní soudní dvůr ve Štrasburku řeší spor, zda má nenarozené dítě právo na život. 36letá francouzská matka, která přišla o své šestiměsíční nenarozené dítě v důsledku chybné léčby v lyonské nemocnici, nemocnici zažalovala, ale francouzské soudy rozhodly, že podle francouzského práva není plod pokládán za lidský život, a proto se na něho nevztahuje konvence o lidských právech. Odvolala se tedy k mezinárodnímu soudu. Tento soud ovšem přistoupil v listopadu k výsledkům také dvě nevládní propotrátové organizace.

POTRAT JAKO SOUČÁST LIDSKÝCH PŘÁV?

Americká organizace pro podporu potratů Center for Reproductive Rights (CRR), která patří mezi nevládní organizace při OSN, usiluje o urychlené zražení práva na potrat mezi základní lidská práva. Projednala tento svůj záměr na svém zasedání v říjnu minulého roku. Obširnou zprávu o těchto záležitostech zveřejnil Katolický institut pro lidská práva a rodinu (C-Fam).

Viceprezidentka C-Fam Sylva Douglasová konstatuje, že se naplňují obavy, které již dříve vyslovila řada organizací na ochranu života.

CRR uvádí ve své tajné zprávě, že nejvyšším cílem je záruka vlád, které garantují tzv. „reprodukční práva“, mezi které patří i právo na potrat. Tato forma ukončení těhotenství se má stát mezinárodně uznaným právem, stejně jako je právo na zdraví, svobodu a rovnoprávnost žen.

Pomocí již dříve uzavřených mezinárodních dohod mohou být i ty vlády, které odmítají potrat uzákonit, přinuceny, aby se připojily k ostatním a „právo na potrat“ zaručily. Země, které to odmítají, vyslovují se prý proti péči o zdraví žen.

Úcta k Matce Boží s novou silou a dynamikou

Mariánské svátky jako by ustoupily do pozadí, někde dokonce do zapomenutí. Nicméně vznikají v poslední době hnutí opačného směru. Jsou zde nová „duchovní hnutí“, která jsou orientovaná mariánsky. To ukazuje, že mariánská zbožnost neztratila nic na své síle a významu. Naopak získává na síle všude tam, kde i Církev nabývá novou dynamiku a sílu.

To platí i v ekumenickém smyslu. S pravoslavnými sestrami a bratry jsme v mariánské úctě zajedno. I mnoho evangelických bratří a sester objevuje Marii jako sestru ve víře. Maria není jen katolická, je ekumenická. Je patronkou a Matkou jednoty.

I. Zatemněný obraz Církve potřebuje Marii

Proč jsou život Církve a mariánská úcta tak nerozlučně spojeny? Poslední koncil na to dává odpověď: Maria je pravzor Církve. Ona nám říká a ukazuje, co je Církev a co zname-

Kardinál Walter Kasper

ná být křesťan. Ona, která byla i s tělem vzata do nebeské slávy, ukazuje nám cíl našeho povolání. V ní se ukazuje, co je Církev a co jsme my, k čemu zde jsme, k čemu jsme povoláni, kam všechno směřuje.

To dnes velmi nutně potřebujeme. Protože pro mnohé se spolu s obrazem Panny Marie stal nezřetelným i obraz člověka a obraz Církve. Když se díváme na empirickou podobu Církve, můžeme upadnout do

pochybností. Empirická Církev je Církev hříšníků. V Církvi je mnoho lidského a s tím i bohužel mnoho pohoršení. Nepochybně patří k Církvi i svatí, a to nejen ti, které vyhlásil papež, ale také nesčetní světci všedního dne, o kterých média mluví jen velice zřídka. Příliš velká institucionální složka Církve budí dojem, jako by se jednalo o politiku a moc, a činí tak z Církve velkou lidskou organizaci jako každou jinou.

To všechno zatemňuje obraz Církve, dělá ho nezřetelným a nevěrohodným. Mnozí ztrácejí radost z Církve. Reptají a kritizují, často tvrdě a nemilosrdně. Jiní upadají do paniky a pokládají Církev a křesťanství za ztracené.

Je proto dobře, že máme Marii jako pravzor a řídicí obraz, podle kterého se můžeme orientovat. Ptejme se proto: Co nám může Maria k této situaci v Evropě říct?

II. Dezorientovaný svět potřebuje Marii

Evangelium nám představuje Marii jako ženu Magnificat, která zpívá a jáásá: *Velebí má duše Pána a můj duch jáásá v Bohu mém Spasiteli*. Maria obrací náš pohled vzhůru. Marii je možno velebit jako blahoslavenou, pro-

Ambrogio da Fossano: Madonna

tože uvěřila, protože se zcela spolehla na Boha, zcela mu důvěřovala, a to i v té nejtěžší hodině, když ostatní utekli, ale ona vydržela pod křížem. Tato orientace směrem vzhůru lidem dnes schází. Ztratili jsme Boha ze zřetele. V připravované evropské ústavě se Bůh neobjevuje. Ztratili jsme směr, nemáme žádnou vizi vpřed.

Maria ví, že záchrana může přijít jedině od Boha. Ví, že jen tam je možno najít záchranu v bezvýchodných situacích. Boží milosrdenství trvá od po-

kolení do pokolení. On je milostivý a milosrdný a nikoho z nás nechce nechat padnout. Maria staví Boha do středu. Ona je pokorná služebnice. Tím je pro nás obrazem a vzorem.

Ve starém katechismu stojí, že jsme na světě proto, abychom sloužili Bohu a přišli do nebe. Je to staromódní? Mnozí si to myslí. Chtěli by moderní církev se vším všudy. Ale kam jsme došli se svou sekularizací? Neztratili jsme přitom všechnu oporu a orientaci? *Hleďte nejprve Boží království a všechno ostatní vám bude přidáno.*

Že Bůh je zde, že je s námi, že je nekonečně milostivý a milosrdný, že nedělá rozdílu mezi velkým a malým, naopak, že zvláště miluje maličké a nevzdělané strká před trůn, že dává směr našemu životu, že jediné on nás může naplnit radostí,

MARIA A CÍRKEV

Kardinál Wetter prohlásil 8. prosince při poutní slavnosti v Mnichově, že mezi Pannou Marií a Církvi je nezrušitelné pevné pouto. Maria je viditelná v Církvi a Církev v Marii. Kdo má potíže s Marií, má zpravidla potíže také s Církvi, a komu působí potíže být s Církvi, má potíže i s Marií. To se projevilo v 16. století za reformace a platí to dodnes.

nadějí, útěchou a jistotou, že se nakonec budeme před ním zodpovídat a bude obnovena veškerá spravedlnost, že v něm máme věčný cíl naplnění s tělem i duší, že do tohoto věčného naplnění půjde všechno, co jsme dobrého učinili i co jsme vytrpěli, a nic z toho se neztratí, to všechno je Mariino svědectví. Toto všechno dosvědčovat i při její lidské slabosti a to všechno oslavovat v liturgii je úkolem Církve. Nic jiného. Ale to stačí. To jediné je potřebné.

Měli bychom zpívat Magnificat, že Bůh je náš Bůh a my jsme jeho lid, Boží lid, Církve.

III. Nová evangelizace potřebuje Marii

Alžběta nazvala Marii *Matkou našeho Pána*. Ona je skutečně tou, která nese Krista, Matkou Boží. Obyčejně nebývá představována sama. Na starých obrazech je vždy s Dítětem, Ježíšem Kristem, nikoliv jako milující matka s dítětem v náručí, ale představuje nám ho. Chce nám říci: nejde zde v první řadě o mne, ale o něj. Dívejte se na něho. Přesně to říká i v Káně: *Cokoliv vám řekne, učinite!* To je dobrá rada i pro nás. Spolehněte se na Ježíše Krista!

To je naše nouze. Kříž Ježíše Krista je pravým znamením Evropy. Víra v Ježíše Krista a Kříž formovaly kulturu na tomto území světa. Ale budme upřímní a nezapírejme si, že křesťanská víra v nás zeslábla. Náboženské znalosti klesly na výjimečně nízkou úroveň.

Jak však můžeme milovat to, co neznáme? Musíme začít tak říkajíc od začátku. Je ohlášen nový počátek, nová evangelizace. Nestačí ta nebo ona reforma. Je potřebná nová vize. Papež vytýčil pro nové tisíciletí a pro každého z nás program – hledat Kristovu tvář, objevit Kristovu tvář.

Co máme dělat? Jak můžeme najít Kristovu tvář? Jsou různé cesty. V první řadě potkáváme Krista v Písmu svatém, v kázáních a v katechezích, v liturgii,

ve svátostech, zvláště v Eucharistii, kde je živě a skutečně přítomen. Potkáváme ho v setkáních s druhými lidmi. Neboť *co uděláme jednomu z nejmenších Ježíšových bratrů, učinili jsme jemu*.

To všechno je důležité. Ale je zde ještě jedna další cesta, nikoliv jako alternativa, nýbrž jako možné a doporučené doplnění. Dívat se na Krista očima Panny Marie. Tuto cestu nám papež ukázal v růženci. V růženci procházíme s Marií tajemstvími Ježíšova života. Díváme se jejíma očima a jejím srdcem a jsme v modlitbě Otče náš skrze Krista vedeni k Otci. I v růženci se Maria představuje jako Matka našeho Pána. Nechejme se od ní vést za ruku k Ježíši Kristu.

Nic z toho není překonané. Kde najdeme něco lepšího? Církve nemá dnes jiný úkol, i když je tím pro někoho nepohodlná. Nepotřebujeme žádnou novou nebo jinou církev. Ona, jak říká sv. Pavel, nehlásá lidskou moudrost, ona nemá znát nic jiného než Ježíše Krista, a to ukřižovaného. Jestliže ho dnes vyznáváme a vydáváme o něm svědectví, pak máme jako Církve co říct, máme poselství, které je třeba předávat dále, poselství, které i dnes má sílu změnit svět.

Protože v něm se zjevila plnost božství. V žádném jiném jménu není spása. Nepotřebujeme dnes žádné jiné nositele spásy a jiná náboženství. *Ke komu půjdeme?* On je jediný Zachránce a Vykupitel pro všechny. On má slova života. On je světlo a život. On je cesta, pravda a život. Poznat ho, to je život věčný.

Maria je pravzor Církve. Ona jako žena Magnificat a jako Matka našeho Pána je ta, která nese Krista. V tom je Maria pravzorem a předobrazem Církve a jednoho každého z nás. Dívejme se na Marii. Prosme ji: Svátá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší. Amen.

Podle Kirche heute 10/2003 přeložil -ls-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

a z křesťanského hlediska nebezpečných vlivů a lákavých příležitostí je tak vysoká, že není v silách rodičů postavit proti nim dostatečnou hráz. Ve výchově k praktickému materialismu byla komunistická škola ve srovnání s dnešní úplným amatérem. Objevují se případy, že se rodičům dostává varování, aby nepoškozovaly své děti tím, že je vychovávají v duchu, který jim bude ztěžovat soužití se zcela jinak smýšlejícími kamarády. O stavu víry byla již vícekrát řeč. Stačí připomenout, že ztroskotaná manželství a rozvrácené rodiny se všemi tragickými příznaky i nepřiznanými důsledky zděmáknou i ve vyslovené katolickém prostředí.

Padá na nás tíže podivného jha, které je anonymnější než v období před čtrnácti a více lety. Navíc tehdy jsme poslouchali Svobodnou Evropu a vzhlíželi k „svobodnému světu“ jako k naději na osvobození z útlatu a na lepší poměry. Vstup do tohoto světa nejen že nenaplňuje očekávání, ale navíc nás zbavil i oné ryze lidské naděje, že je někde za kopečky jiný svět, který má zájem na našem osvobození a blahu. Poznáváme z bezprostřední zkušenosti, že i „svobodný svět“ má svůj rub, a to tím spíše, že jsme do něho vstoupili v době, kdy už se jeho rub vyhrocuje do té míry, že začíná i sebevědomému Západu stále více přerušovat přes hlavu.

To nejsou optimistická slova. Proč mají být vyslovena právě na začátku roku? Protože jako věřící si to můžeme dovolit, aniž bychom ztráceli optimismus. My nejsme jen občané postkomunistického státu, ale katoličtí křesťané. Máme Pána a Otce, který není netečný k osudu svých dětí. Když nám dal svého Syna, proč by nám spolu s ním nedal i všechno ostatní? Máme všechny důvody, abychom svému Pánu zpívali chvalozpěv i za situace, kdy na nás doléhá dočasná soužení. To všechno není nic proti budoucí slávě. My přece víme, že naši bratři po celém světě musí také tak a ješ-

tě mnohem více trpět. Ještě jsme nekladli odpor až do krve. Musíme však počítat s tím, že to teprve přijde. Mučednictví není něco, co zdobí jen prvotní církev. Apoštolové nám dali příklad, jak se radovat z toho, že jsme mohli trpět pro našeho Pána.

Naším posláním není zaříditi si bezpečný blahobyt na tomto světě. To bychom byli jako vládcové, velkoobchodníci a dopravci, kteří budou co nevidět zoufale křičet, že se jim hrouští jejich slavný Babylon, ta bezecná nevěstka a nepřítel Božího lidu. Nikdo si nemůže stěžovat, že Bůh znásilňuje jeho svobodu. Když si to lidé vytrucují, nechá je, aby si žili podle svých nápadů. Výsledek je ten, že doslova na každém kroku zakopáváme o rouhání, které není menší a méně do nebe volající jen proto, že už jsme otrnuli a zcela pozbyli schopnost rozlišovat. Bůh však se nenechá trvale vysmívat.

Naším posláním je spolupracovat s naším Pánem, stát se prostředníky jeho nanejvýš solidární lásky a otcovské pozornosti k nám lidem. On vydal nezištně sám sebe za nás, úplně a bez výhrad. Obrátíme-li svou pozornost od sebe k druhým, jak to dělal Carlo Demaria či matka Tereza, a věnujeme jim svůj čas i svou pomoc, náš život dostane zcela novou perspektivu a kvalitu. Skutečné společenství křesťanské obce se neprojevuje jen tím, že se jednou týdně sejde na liturgickém shromáždění, ale tím, s jakou pozorností vnímá materiální i duchovní potřeby svých bližních a dělí se o svůj chléb s tím, který má nouzi, s takovou láskou, důsledností a radostí, že je to nevěřícím nápadné a přímo do očí bijící. Tak do dělala a dělá i naše Matka, v jejímž jménu vstupujeme do nového občanského roku. Ona svého Syna upozorňuje, že nemáme dost lásky, obětavosti a solidarity. Teď záleží na nás, abychom ji uposlechli i my a začali dělat důsledně a vytrvale všechno, co nám řekne.

-red-

VŠECHNO, ČEMU VĚŘÍME O JEŽÍŠOVĚ NAROZENÍ, JE VÝMYSL?

Vídeňský profesor pro novozá-
konní bádání Roman Kühschelm
vyslovil v rozhovoru pro magazín
„Profil“ podivuhodné „objevy“
a názory na Ježíšovo narození.

Podle něho Bible, pokud jde
o Mariino panenství, „jistě“ ne-
mluví o „biologických záležitostech“.
Texty se pouze odvolávají
na řecký překlad Izaiáše, že „pan-
na počne“.

V hebrejštině to však znamená
„mladá žena počne“. To, co nazý-
vá Matouš panenstvím, je podle
Kühshelma pouze „Mariina ote-
vřenost k Božimu volání“.

Za místo narození je podle ně-
ho třeba pokládat nikoliv Betlém,
ale Nazaret. Když se v evangeli-
ích mluví o Betlému, je to pouze
zpracovaná tradice, nikoliv histo-
rická skutečnost. Nevíme také vů-
bec nic o tom, kdy se Kristus na-
rodil. I hvězda, o které mluví Ma-
touš, je míněna pouze symbolicky
stejně jako všechno ostatní.

ZÁKAZ KATOLICKÝCH BO- HOSLUŽEB

Ve státě Kano v severní Nigé-
rii zakázaly úřady křesťanské bo-
hoslužby. Stalo se tak po násil-
nostech a střetech mezi muslimy
a křesťany na jedné škole v Kaza-
ure. Rozvášnění muslimové pak
táhli městem a zapálili dvanáct
kostelů a četné domy a obchody
křesťanů. Mnoho křesťanů uteklo
z místa násilností. Od doby, kdy
byl v Nigérii zaveden islámský ná-
boženský zákon šaria, přišlo při ná-
boženských konfliktech o život ví-
ce než 5000 lidí. Nigérie má 112
mil. obyvatel, z toho 25,6 % křes-
ťanů a 71 % muslimů.

DIVNÁ PROPAGACE

Linecký arcibiskup Maximilian
Aichern a jeho spolupracovníci
se zamíchali mezi lidi nakupu-
jící v obchodním domě a rozdávali
jim banány s nápisem „Podívej
se pod slupku“. Zvali je na show
a módní přehlídku liturgických
oděvů, určených i pro ženy. Ten-
to způsob „náboru“ se setkal s ost-
rou kritikou: Bůh není banán.

Jméno Ježíš

Mezi množstvím vánoční
pošty, kterou jsem dostal, byl
také dopis od jedné nemocné.
Byl napsán roztřesenou rukou.
Pozdrav na závěr byl napsán
v nářečí její domoviny: Ei Go-
ots Noama! Ve jménu Božím.
Neznám tu nemocnou, byl to
první dopis, který jsem od ní
dostal, ale z jejího pozdravu
zaznívalo její spojení s Bo-
hem. Jak často musela tato
nemocná ve svém živo-
tě vyslovovat to, co napsa-
la: Ve jménu Božím! Nechal
jsem ten dopis otevřený le-
žet na mém psacím stole.
V posledních dnech staré-
ho roku padal často můj
pohled na tato slova. Při-
padala mi jako dobrý pod-
nět pro kázání na závěr
roku. Ve jménu Božím se
loučíme se starým rokem.
Tato slova mi připadají také
vhodná jako počátek nové-
ho roku, jako modlitba pro
první hodiny nového roku:
Ve jménu Božím!

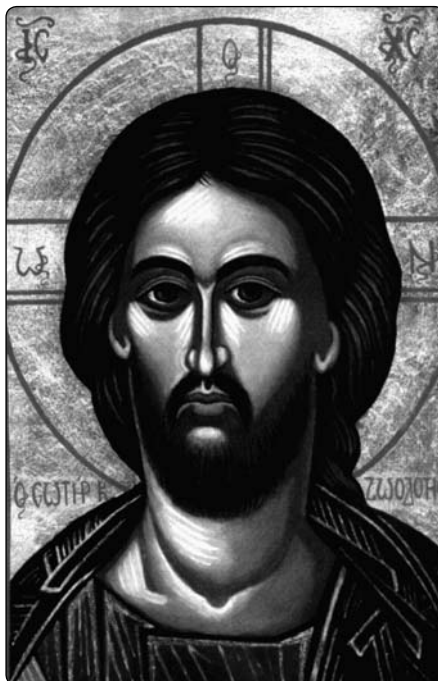
Naše svatá matka Církev
je moudrá vychovatelka. Na
počátek roku umístila svá-
tek Nejsvětějšího jména Ježíš. Je
to jako přechod pro nás dosud
uzavřenou branou budoucnosti.
Ve jménu Ježíš chceme začít no-
vý rok. *V žádném jiném jménu ne-
ní spása.* (Sk 4,12). Jméno Ježíš
pochází z nebe, je dáno samým
Bohem a skrze jeho posla Gab-
riela bylo sděleno lidem: ... *dáš
mu jméno Ježíš* (Lk 1,31).

Jméno Ježíš vyslovuje jeho
podstatu. Ježíš znamená: Spasi-
tel, Zachránce, Vykupitel. Nema-
me se i my v novém roce snažit
být tím, co vyjadřuje naše jmé-
no? Nazýváme se křesťané. To-
to jméno zahrnuje povinnost žít
křesťansky, podle Kristova vzo-
ru a jeho přikázání.

Ježíš byl tím, co říká jeho
jméno. My musíme být tím, co
říká naše jméno, stále dokona-
leji, být stále více celým křesťa-
nem. Není to dobré předsevze-
tí pro nový rok?

Naši svatí jsou nám v tom
vzorem a ukazatelem cesty.
Velký lidový kazatel sv. Anto-
nín Paduánský říká krásně: „Jmé-
no Ježíš má stát na začátku i na
konci. V jeho jménu začínej, co-
koliv děláš, a v jeho jménu to ta-
ké ukonči.“

Svatý Bernardin Sienský ne-
únavně hlásal úctu ke jménu Je-

žíš. Říká: „Jméno Ježíš je krátké
slovo, snadno vyslovitelné, ale
bohaté obsahem a plné velkých
tajemství. Všechno, co Bůh na-
řídil ke spáse lidí, je obsaženo
v tomto jménu.“

Svatý Hugo od svatého Vik-
tora říkával: „Mám tři přání pro
hodinu smrti: Aby moje posled-
ní myšlenka na zemi byla myš-
lenkou na hořké umučení a smrt
Ježíše, aby mým posledním po-
krmem byla Nejsvětější Svátost

a mým posledním slovem jmé-
no Ježíš.“

V Meschlerově knize *Ježí-
šův život* jsme našel toto místo:
„Bohočlověk měl více jmen. Ale
žádné z nich mu nebylo milejší
a dražší nad toto jméno Ježíš,
jmenovitě proto, že mu stále při-
pomíná nás lidi. Proto zaznívá
všude: Bylo jmenováno nad je-
ho kolébkou a stojí napsáno na
jeho kříži.“

V chrámech se zpívá pí-
seň: *Pochválen buď Ježíš Kris-
tus, pochválen buď navěky! Kolik
v Božím světě tvorů, kolik
duchů v rajském sboru, to-
lik hlasů chtěl bych mít, vše-
mi věčně hlaholit: Pochválen
buď Ježíš Kristus, pochválen
buď navěky!*

*Pochválen buď Ježíš Kris-
tus, pochválen buď navěky!
Tobě všechny duše síly zasvě-
cují, Pane milý, aby každá mo-
je vloha tebe ctíla, svého Boha:
Pochválen buď Ježíš Kristus,
pochválen buď navěky!*

Bože, jenž jsi svého jed-
norozrozeného Syna ustanovil
Spasitelem lidského pokole-
ní a určil, aby se nazýval jmé-
nem Ježíš, uděl nám milosti-
vě, abychom na toho, jehož
svaté jméno uctíváme na zemi,
mohli také patřit v nebi.

*Podle W. Erben: Neues und
Altes, St. Benno-Verlag
Lipsko 1968*

Poznámka: Svátek Jména Ježíš se
slavil v neděli mezi 2. – 5. lednem
nebo 2. ledna. Při liturgické refor-
mě byl zrušen, nyní se má v novém
Římském misálu opět vrátit do cír-
kevního kalendáře.

PROTI TRESTU SMRTI

Z iniciativy hnutí Sant' Egidio uspořádalo 122 měst světa
v první prosincovou neděli protestní akci proti používání tres-
tu smrti. Ve výzvě, ke které se připojilo několik nositelů Nobe-
lovy ceny, jsou státy vyzvány, aby našly „lepší prostředky k za-
jištění spravedlnosti“. Popravy ponížují státy, které je aplikují.
K těmto městům patří např. Amsterdam, New York, Buenos
Aires, Berlín, Vídeň, Hirošima, Paříž, Barcelona a Santiago de
Chile. Cílem tohoto úsilí je vyhlásit celosvětové moratorium
na exekuce, které povede k jejich zákazu. *Kath-net*

Zjevení Páně – „Kde je Král?”

Není tato otázka mudrců tak hluboce naší otázkou: Kde je ten, který právem zasluhuje, aby byl nazýván Pánem světa a Pánem mého života, jemuž všechno náleží, který mě chrání a vede ke spáse, ten, kterému právem patří mé klanění, všechna moje láska a odevzdanost – kde je tento Král a kde ho najdu?

Liturgické texty tohoto svátku dávají našemu hledání správný směr. Můžeme u nich hledat odpověď na otázky: Jaký je to Král a jak přichází?

Hle, přichází Pán a Vládce. Má v rukou královskou moc a vládu, volá k nám Církev tento den v úvodním verši. Ohlašuje Vykupitele v prvním čtení jako toho, který se zjevuje ve světle slávy. Ale již v druhém čtení se mluví o „Kristově tajemství“, které je odhaleno jen těm, kterým to Bůh chce zjevit, a evangelium potvrzuje tento apoštolský výrok.

Král a Vykupitel se zjevuje jinak, než bylo očekáváno, než si to lidé představovali a přáli, a poznávají ho jen zvláště osvícená srdce a oči. Nejevuje se v paláci královského města, nýbrž v nenápadném domě pastýřské obce. Nepřichází jako mocný vládce uprostřed zářícího dvora, nýbrž jako bezmocné dítě z lůna chu-

dě matky. Nikoliv jako vítězný osvoboditel národa, nýbrž jako pronásledovaný, který se musí sám zachraňovat útekem a který strhne do smrti nevinné děti. Opravdu, není snadné v něm poznat Krále!

Co je zde naznačeno, je dále potvrzeno textem Matoušova evangelia: Kristovo království zůstane skryté. Královský titul bu-

de opět použit až na počátku jeho umučení. Teprve pak se objeví, ale v jaké souvislosti! Jako titul pro krále, který přichází bezmocně na oslátku, jako „židovský král“, kterého vyslyší Pilát, jako předmět výsměchu, korunovaný trním, jako důvod odsouzení k smrti v nápisu na kříži, jako posměch z úst židovských předáků.

V tom všem je třeba hledat smysl Ježíšova královského titulu. Jedno je zřejmé: od počátku směřuje k utrpení.

A napadá nás druhá otázka, blízká té první: Kdo tohoto Krále nalezne a pozná? Odpovídá opět evangelium:

Tento Král může být nalezen:

- * těmi, kteří po něm touží a rozeznávají proto jemná Boží znamení;
- * těmi, které jejich touha něco stojí – kteří zanechají oblíbeného každodenního života a vydají se na cestu, aby ho hledali;
- * těmi, kteří se cestou nedají zmást falešnými králi a jejich zářivým a pohodlným životem, jaký nabízejí; kteří následují hvězdu, která je vede, a nedají se zmýlit Královou nízkostí, chudobou a obyčejností.

V radosti mudrců se tento blažený cíl již tiše projevuje. My ho dosáhneme, když se líbeznému dítěti v Betlémě budeme nejen klanět, ale také půjdeme statečně cestou, kterou jdou mudrci. Proto se Církev dnes modlí: „My už Tě poznáváme světlem víry, doved' nás až k blaženému patření na krásu Tvé velebnosti.“

-sks- 1/2002

MASOVÉ PRONÁSLEDOVÁNÍ KŘESŤANŮ V ČINĚ

Podle Kirche in Not představuje 60–80 milionů křesťanů v Číně největší křesťanské společenství na světě, které je vystaveno pronásledování. Čínská vláda usiluje o kontrolu všech oblastí života, zvláště pokud jde o náboženská společenství. Pokud zůstane u moci současný režim, situace křesťanů se nezlepší. Prohlásil to Arquimio Rodrigues da Costa v portugalské Fatimě na konferenci na téma Křesťanství v Číně.

ČINA JAKO HLAVNÍ ZEMĚ, KTERÁ PORUŠUJE LIDSKÁ PRÁVA

Podle Mezinárodní společnosti pro lidská práva je Čína hlavní zemí, která porušuje lidská práva. Mučení, týrání, donucovací psychiatrie, nucené potraty a jiná těžká po-

rušování lidských práv jsou v Číně na denním pořádku. Přitom je Čína členem Rady bezpečnosti a podepsala Pakt o občanských a lidských právech. Křesťané, Tibetané a příslušníci různých náboženských organizací, kritikové režimu a bojovníci za lidská práva jsou podrobováni psychologickým kúram, aby změnili svůj názor. Ve věznicích a na policejních stanicích se používá bití, mučení elektrickým proudem, znásilňování a pohlavní ponižování, nedobrovolné injekce a znemožňování spánku.

V Číně je v provozu největší donucovací systém na světě. Zajatci v táborech musejí vykonávat nejtěžší a nejnebezpečnější práce ohrožující zdraví. Čína zaplňuje celý svět laciným zbožím, které je plodem levné nucené práce. Společnost chce předložit v OSN žalobu proti komunistickému reži-

mu Číny, doloženou hojným dokumentačním materiálem.

VYZNAMENANÝ PÁKISTÁNEC

Šahbaz Bhatti, pákistánský křesťan a bojovník za lidská práva, byl vyznamenán cenou „Pro Fide“ (Za víru), kterou mu udělila finská organizace pro pomoc „Přátelé pronásledované církve“, jakožto řediteli Pákistánské rady pro lidská práva.

Bhatti je zakladatel a prezident organizace „Křesťanská fronta pro osvobození Pákistánu“ a předseda Pákistánské aliance menšin. Pákistán je v současnosti kritizován za zákon o rouhání, podle kterého za urážku islámu hrozí dlouholetý žalář nebo trest smrti. Ze 165 milionů obyvatel země je 96 % vyznavačů islámu, 2,3 % křesťanů a 1,5 % hinduistů.

Kath-net

Karel Demaria - život ve škole kříže

Elegantní pán s vážnou a klidnou tváří, vlídného a ušlechtilého jednání... Tak ho vidali ti, kteří ho potkávali každé ráno v prostorách pracoviště, na turínských ulicích, v kostele před oltářem. A tímto stylem se doktor Karel Demaria dokázal přiblížit ke každému.

Život na vzestupu

Narodil se v Turíně 11. června 1911 (vrstevník Piera Giorgia Frassatiho ze stejného podalpského města). Jeho otec Alois byl slavným latinistou, vyučoval v semináři a současně byl žurnalistou v nejznámějších katolických listech. Jeho matka se jmenovala Izolda Mussová a vychovala tři syny - Karla, Alexandra a Felixe a dvě dcery - Markétu a Marii ke křesťanskému životu, prožívanému v prostotě a obětavosti.

Karel navštěvoval základní školu u školských bratří a tam poznává milého a současně přísného řeholníka Teodoretta Garberoglia (1871-1954), který se věnoval výchově mládeže s úmyslem připravit pro Církev a společnost mladé katolíky, schopné přinášet evangelium do každého prostředí s apoštolským a misijním nadšením. Stejně tak Karel navštěvuje oratoř farnosti sv. Jáchyma a zapisuje se do Katolické akce, kde pocítil v hluboké míře povolání žít životem modlitby, činnosti a oběti.

Ježíš nepoznaný, milovaný a prožívaný vstupuje do jeho mládí a do jeho života: Karel je věrný každodenní modlitbě, časté a pravidelné svaté zpovědi a svatému přijímání, je pozorný k bližním, počínaje členy vlastní rodiny. Je velmi inteligentní a nadaný a chtěl by studovat na univerzitě, ale zapíše se na institut pro účetní. Záhy však své studium přerušil, aby pomohl rodině v jejích těžkostech. Dělá fakturistu v bance, pak je zaměstnancem směnárny. Neztrácí odvalu ani když mu 24. února 1922 zemře otec a on přijímá různou odpo-

vědnost a stará se o matku i obě sestry, které jsou od dětství velice křehkého zdraví.

Přesto pokračuje ve studiu a spojuje své zaměstnání se školou, kterou navštěvuje. Přitom pečuje s velkou bratrskou láskou o své dvě sestry a získává tak křesťanský smysl pro utrpení a pro apoštolát mezi slabými a chudými. *Ježíš - Ježíš ukřižovaný ho posiluje a vede, láska je pravidlem jeho života.* Blahodárný vliv bratra Teodoretta - jeho kritéria pro základní životní rozhodování jsou v Karlově duši nesmazatelná.

Když získal diplom účetního, upevní své postavení jako agent

se vzdělává a vychovává dělnická mládež. Karel zde vyučuje ve večerních kurzech 1929-1930 matematiku. Ale zde od něho očekává Ježíš úplné sebedarování.

Katechista Ukřižovaného

Je nadšen možností být ve světě svobodným Pánovým apoštolem, který zcela patří jemu, a přinášet jeho evangelium společnosti. Zatímco jeho bratři si založí rodiny, Karel žádá o přijetí do Jednoty katechistů Ježíše Ukřižovaného, což je sdružení zasvěceného života, které založil bratr Teodoretto. V roce 1930 absolvuje noviciát, v roce 1932 skládá své první sliby, které v roce 1949 promění na věčné sliby do rukou kardinála Fossatiho, turínského arcibiskupa.

Nyní je Karel Bohu zasvěceným člověkem uprostřed světa: *Katechista Ukřižovaného.* Jeho vztah k Pánu je stále intenzivnější a hlubší. Pokračuje ve svém prestižním zaměstnání, v roce 1951 se stane odpovědným zástupcem Úřadu akcionářů STET a je zapsán do alba revizorů účtů. Má svého duchovního vůdce, slavného jezuitu P. Augustina Candolfa z kostela Panny Marie Královny mučedníků. Ve svém pracovní prostředí, v Domě lásky jako učitel především matematiky, ale pak také obecné kultury a jako katechista neměl jiného záměru než vydávat svědectví a šířit poznání „Ježíše ukřižovaného“ (1 Kor 2,3).

Jeho životopisec napsal: *Karel Demaria chápal vyučování jako vlastní misii, jako dílo, které má uskutečnit ve svém městě ve stejném duchu, v jakém misionáři vychovávají mladé v dalekých kra-*

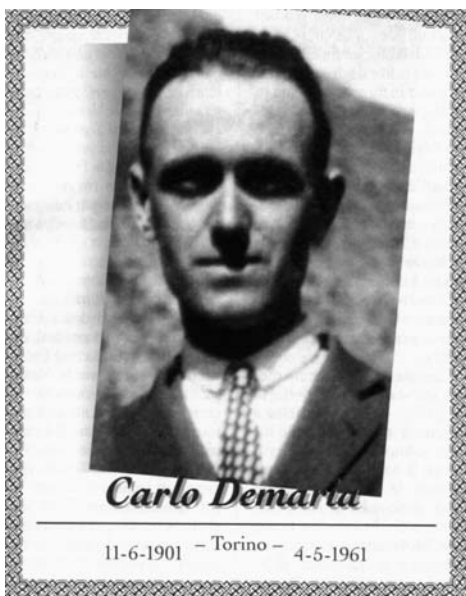
jích. Pro něho byly průmyslové oblasti Turína zcela reálným misijním územím (Stef. Pizzio: Carlo Demaria, Turín 2001).

Karel vyznává: *Až půjdu do důchodu, bude se věnovat mladým v Domově lásky zcela a bezvýhradně. Toto bylo jeho největší přání: Pokládám se za misionáře v saku a kravatě, který byl dočasně propůjčen agentuře STET, ale který je plně věnuje myslí i srdcem apoštolátu mezi mládeží.*

Účastní se iniciativy „Mše chudého“ a pomáhá každý týden těm nejpotřebnějším ve městě. Jako ředitel finanční agentury se nestydí prokazovat ty nepokornější služby těm nejpotřebnějším s radostným vědomím, že v nich slouží samému Kristu. Ve škole se jeho didaktická metoda vyznačuje jasností a prostotou s jediným cílem, aby mu všichni rozuměli a aby je tak pozvedal k pravdě a víře a k dobremu ovládnutí jejich profese. Je velice spokojen, když získá potřebný titul a je mu svěřena také výuka náboženství.

Často doprovází své žáky na návštěvu do „Malého domu Boží Prozřetelnosti“, aby jim ukázal, že v životě se nic, počínaje zdravím, nedostává se slevou. *Život je Boží dar a je ho třeba prožívat jako dar a obět lásky pro něho a také dar pro bratry ve spojení s Ježíšem, který se zcela obětoval Otci za spásu světa.*

I když všechno dělá tím nejprostším způsobem, jeho působení je velmi účinné a mnoho jeho žáků dodnes na něj vzpomíná jako na učitele života už také proto, že jeho život byl obrazem jeho slov. Ale nikdo nemůže předem vložit do studentů touhu, aby byli užiteční. V duchu chudoby chodí do práce pěšky a nepoužívá městskou dopravu. Nikdy nejezdí na dovolenou, pouze v létě se účastní duchovních cvičení a stráví několik dnů ve společnosti bratra Alexandra. Svou asketiku vysvětluje prostými slovy: *Zaměř pozornost na jeden svůj nedostatek a přemáhej ho. Až ho odstraníš, přejdi k druhému a tak to*

dělej celý život. Všechno z lásky k Ukřižovanému.

Je to skutečně styl, kterému se naučil ve škole Kříže, z rozjímání z této „Boží knihy“, která obsahuje všechno. Živí se především denní modlitbou svatého růžence.

V temných letech německé okupace (1943–1945) podle výzvy Pia XII. a kardinála Fossatiho se snaží spolu s dalšími aktivisty zachránit co nejvíce lidských životů od násilí všeho druhu. Pečuje o ty nejobozejší a zajišťuje pro ně přístřeší, oděv a jídlo. Se souhlasem své sestry poskytuje ve svém bytě ubytování dvěma seminaristům. Probouzí dobrá kněžská povolání svým působením i svou modlitbou a tím, že podporuje modlitbu k Pánu žní, aby poslal dělníky na svou žeň.

Je to opravdu život plně křesťanský, zcela zasvěcený Ježíši Kristu. To mu dovoluje, aby spojil zcela protikladné póly svého životního způsobu: extrémní diskretnost ve svém způsobu komunikace a největší intenzitu svého konání. Karel hovořil skutky; ale vyživován modlitbou uměl také křesťansky promluvit. Jako technik a revizor účtů a učitel matematiky neváhal vyzývat mladé k adoraci Nejsvětější Svátosti (z cit. životopisu).

Koncem padesátých let se ubytuje v ulici Mantegna 50, ale brzy nato onemocní zánětem pohrudnice a je nutno odsávat vodu, která se hromadí v plicích. Je převezen do nemocnice Santa Corona di Pietra Ligure. V šedesáti letech přijímá své mučed-

nictví s vědomím, že Bůh ho připravuje na setkání s ním. Také v nemocnici denně přistupuje k svatému přijímání, které mu dává sílu a klid k poslední oběti.

P. Gandolfo napsal: *Jaké to bylo pro mě povznesení, když jsem ho viděl spolu s osobami z nízkých sociálních vrstev sedávat u společného stolu. Doktor Demaria se učil z velkých lekcí, které dává Ježíš na kříži.* Všem, kteří se s ním setkávají, předává svůj pokoj. Mnoho nemocných se díky jeho příkladu a jeho slovu smiřuje s Bohem ve svaté zpovědi. V posledních dopisech P. Gandolfovi napsal: *Cítím se povzruzen snášet utrpení tím více, že božský Otec jistě přijde, že vše nakonec poslouží k Boží slávě. Časté zásahy... prožívám jako rány do boku. Jak dlouho ještě? Jen Pán to ví. Dalo by se říct, že stále obnovuje vodu a krev (v pohrudnici), abych je mohl vylévat ve spojení Krví a Vodou, které vytekly z jeho boku, a obětovat je nebeskému Otci ke stejnému cíli, k jakému on je obětuje stále na oltářích.*

Karel Demaria žil celý svůj život takto. S Ježíšem, božskou obětí na Kalvárii a na oltáři mše svaté, jako adoraci a smír za hříchy ve vroucí prosbě za svět.

4. května 1961 přijal Bůh jeho *Dokonáno jest*. V Turíně se právě v tento den již po staletí slaví svátek svatého rubáše, do kterého byl Ježíš zavinut, když byl sňat s kříže. Karel Demaria prakticky slavil tento svátek celým svým životem, obětovaným Pánu.

Z Maria Ausiliatrice 12/2001 přeložil -ls-

NEDĚLE JE DŮLEŽITĚJŠÍ

15letá školačka ve Stuttgartu vyhrála v losování v obchodním domě poukázku na nákup v hodnotě 25 000 €. Když se výherkyně, která chce zůstat anonymní, dověděla, že poukázku může uplatnit pouze v 1. neděli adventní, odmítla ji s poukazem, že nechce z neděle dělat den peněz. Teprve když obchodní dům sdělil, že může výhru rozdělenou na 25 dílů uplatnit v kterýkoliv den, přijala ji s tím, že částku rozdělí mezi potřebné příbuzné a známé. Pokládá prý za samozřejmé, že si takovou Boží přízeň nemůže nechat sama pro sebe.

Kath-net

Z listu Jana Pavla II. k 100. výročí Motu proprio Pia X. Tra le solecitudini o církevní hudbě

Svatý otec ve svém osobním listě připomíná starostlivost svého předchůdce Pia X. o obnovu posvátné hudby v rámci liturgického kultu. Pius X. pokládal hudbu za životný sektor liturgie a jeho péče o hudbu zapadá do jeho obecné snahy „Všechno obnovit v Kristu“.

Hlavním cílem hudby v liturgii je oslava Boha a posvěcení věřících. Hudba má pozvedat ducha k Bohu a pomáhat věřícím, aby byli účastníky svatých tajemství a veřejné modlitby Církve.

Jak zdůrazňuje 2. vatikánský koncil, „církevní hudební tradice představuje nedocenitelný poklad, který vyniká nad ostatní umělecké projevy především tím, že je to bohoslužebný zpěv vázaný na slova liturgie a tvoří tak nezbytnou nebo integrující součást slavné liturgie.“

Papež píše: „Při různých příležitostech jsem připomínal cenovou funkci a velkou důležitost hudby a zpěvu pro aktivnější a intenzivnější účast na liturgických slavnostech a zdůraznil jsem nutnost **očistit kult od hudby a textů ledabýlých, povrchných a málo přiměřených k velikosti dění, které se v liturgii oslavuje**, aby byla zajištěna důstojnost a kvalita liturgické hudby. **Nemohou být použity v liturgii hudební formy, které nejsou pravým uměním.**“

Z hudebních výrazů požadované kvalité posvátné hudby jakožto hudby liturgické odpovídá gregoriánský zpěv. 2. vatikánský koncil ho uznává za „vlastní zpěv římské liturgie“, kterému je třeba vyhradit první místo a který má být považován za nejvyšší model posvátné hudby. Je i dnes prvkem jednoty římské liturgie.

Liturgická hudba musí mít **bezprostřední souvislost s texty, které liturgie představuje.**

Hudba používaná v rámci kultu, i když vychází z národního koloritu, musí mít natolik univerzální charakter, **aby nikdo jině národnosti při jejím poslechu neměl dojem, že není dobrá.** Liturgická slavnost se **nesmí stát zkušební laboratoří, kde se provádějí skladatelské nebo reprodukční experimenty.**

Posláním „scholy cantorum“ je uchovávat a obohacovat věkovité dědictví Církve, dbát na přesné provádění jednotlivých částí liturgie a vést a doprovázet věřící.

Hudební skladby pro použití v liturgii jsou tím posvátnější, čím více se v rytmu, inspiraci, vůni přibližují melodii gregoriánského zpěvu, a jsou tím méně **důstojné, čím více tento nevyšší model ignorují a deformují.**

Je třeba ustavit v každé diecézi komisi z kompetentních osob pro posvátnou hudbu.

V Církvi ať jsou ve velké úctě **píšťalové varhany, tradiční nástroj, jehož zvuk je schopen dodávat obdivuhodnou nádheru církevním obřadům a pozvednout ducha věřících k Bohu a k nebeským věcem.**

Pokud jde o jiné nástroje, je třeba bdít nad tím, aby byly vhodné k posvátnému použití, odpovídaly důstojnosti chrámu, byly schopny doprovázet zpěv věřících a podporovaly jejich povznesení.

Mučednictví jako charakteristický rys misijní činnosti

Náhlá smrt misionáře není ničím výjimečným, naopak spíše častým. V posledních desetiletích bylo zjištěno, že každý měsíc zahynou dva misionáři, kněží, řeholní bratři a sestry. I tento průměr stále roste. V roce 1996 zemřelo násilnou smrtí 46 misionářů.

Tisk, zvláště světský i mezinárodní, si klade otázku, proč tomu tak je. Z jakého důvodu byli v Kambodži za Pol-Potova režimu vyvražděni všichni představitelé Církve bez výjimky – biskupové, kněží, řeholníci a řeholnice, katechisté a jiní věřící? Proč bylo v roce 1989 zavražděno v Salvadoru šest profesorů-jezuitů, a to před jejich vlastním klášterem? Proč bylo v květnu 1996 uneseno 6 trapistů z kláštera v pohorí Atlas v Alžírsku, aby byli za několik dnů krutě zavražděni? Z jakého důvodu byl zabit biskup Gioechino Rahuna a tři další afričtí biskupové, nemluvě o stovkách kněží a řeholnic? Proč byl v Zairu v témž roce vyhnán arcibiskup Bukawu Mzee Munzihirwa a mnoho misionářů revolučními silami, které se později v zemi ujaly vlády? Proč byl v únoru 1997 zabit u katedrály v Jolo biskup oblát Panny Marie Benjamin de Jesus uprostřed muslimského obyvatelstva, které si velmi vážilo katolické církve, a to po celá desetiletí zde obě vyznání spolupracovala?

Názory na tyto a podobné události mohou být různé. Různé jsou jistě i jejich příčiny. Pro mnohé, kteří neznají skutečné motivy misijní činnosti, jsou tyto tragické události nepochopitelné, především když jejich strůjci jsou veřejné osoby nebo organizované skupiny. Je možné se zamýšlet nad nenávistí komunistických režimů proti zahraničnímu i domácím kléru. Ale proč bylo v třicátých letech povražděno na tisíce kněží a řeholníků v katolickém Španělsku? Proč vojenská vláda v Jižní Americe v šedesátých a sedmdesátých letech způsobily smrt tolika kněží a řeholníků i prostých věřících? Proč zahynulo tolik misionářů za ra-

sových a bratrovražedných bojů v Africe v osmdesátých letech? Proč tolik misionářů setrvává na nebezpečných místech a nevrací se ani po varování do rodné země? Tyto skutečnosti je možno pochopit jen ve světle víry.

Mučednictví je výrazem spojení misionáře s životem konkrétních lidí.

Prvním projevem Kristovy misie bylo jeho vtělení. Stal se člověkem tím, že vstoupil do dějin daného lidu a jeho kultury. Podle Kristova příkladu také misionáři vstupují do života určitého národa s úmyslem hlásat mu evangelium, tzn. sdílet s ním jeho život i s jeho námahou, obtížemi a potem. Toto soužití je první a základní formou inkulturace: je projevem lásky k danému národu.

Tisíce misionářů mučedníků komunistických režimů v Evropě nebo v Asii se nacházejí v počtu padesáti milionů obětí represí v SSSR a Číně. Tisíce Bohu zasvěcených osob, obětí nacistických koncentračních táborů, představují symbolicky vysokou daň mezi miliony osob, které tam našly svou smrt.

Stovky misionářů zavražděných v rasových konfliktech v Africe jsou malou částí obětí této rasové nenávisti. Desít-

Benjamin de Jesus před katedrálou v Jolo

ky obětí alžírského integrismu jsou součástí desetitisíců zabitých muslimů. Tento postoj „vtělení“ ze strany misionářů se může zrodit jen z hluboké lásky k Bohu a k lidem, kterým přináší evangelium a jsou připraveni obětovat pro to všechno, třeba i vlastní život. Skutečná a bezpodmínečná přítomnost misio-

náře má za příklad Krista, který se stal člověkem a žil uprostřed lidí veden láskou a byl připravený milovat je až do konce. Z toho důvodu mohl sv. Polykarp nazvat mučedníky „obrazem dokonalé lásky“.

Dobry pastyř dáva život za své ovce

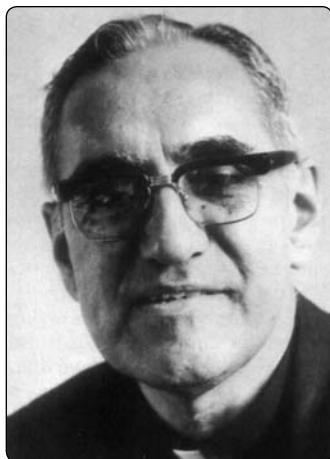
Mnoho misionářů žije ve velice nebezpečných podmínkách, aby mohli být u svých věřících. Vzpomínám na dobu, kdy jsem byl jako mladý misionář v Laosu, kde jsme žili stále v nebezpečí a často jsme si opakovali, že pastyř musí být se svými věřícími především ve chvílích pronásledování, jak to vyžaduje evangelium (srov. Jan 10,11). Proto jsme setrvali na svém místě. Ze sta spolubratří, kteří byli tehdy přítomni v zemi, bylo zabito 68. Je možno pokládat je za mučedníky. Když se mám vrátit ke své vlastní zkušenosti, možnost mučednické smrti mi nepřipadala jako překážka v plnění pastýřských povinností. Misionářova přítomnost je velkou vzpruhou pro věřící, kteří jsou tváří v tvář nebezpečí bezradnější než my. Můj spolubratr, Peruánek, odpovědný za farnost ve velice nebezpečných podmínkách (působili zde povstalci), mi řekl před několika měsíci, že setrval na místě, protože jinak by jeho věřící a vůbec obyvatelstvo ztratilo všechnu morální oporu a všechnu naději.

Encyklika *Redemptoris missio* mluví zcela jasně: spiritualita misii spočívá v duchu Kristovy lásky, neboť on přišel, aby rozptýlené ovce shromáždil v jedno (Jan 11,52) a jako dobrý Pastyř, který zná své ovce, dal za ně svůj život (srov. Jan 10). Kdo má misijního ducha, pociťuje Kristovu horlivost o duše a miluje Církev tak, jak ji miloval Kristus (srov. RM 89). Pastorační péče se nemezuje jen na katolíky. V dialogu se setkává i s vyznavači jiných náboženství a stává se, že je to někdy hlavní část jeho starostlivosti.

Mučednictví je znamením evangelijního radikalismu

Mučednictví je možno chápat také jako projev radikalismu evangelia, zakořeněného v misijním povolání. K misijní způsobilosti patří radikalismus v sebeobětování bez hranic. Tato volba odevzdat se beze zbytku službě evangelia, je nejvíce patrná u všech zakladatelů misijních společností. Je výrazem jejich vlastní spirituality.

Svatý Evžen Mazenedo založil misijní společnost, jejímž posláním byla reevangelizace krajanů v jižní Francii. Ještě před odjezdem do dalekých krajin

Arcibiskup Oskar Romero

napsal v Pravidlech pro svojí řeholní rodinu: „Jak se mají zachovat lidé, kteří touží jít ve šlépějích Ježíše Krista, svého božského Mistra, aby získali pro něho četné říše, které odhodily jeho jho?“ Po výčtu mnoha znaků uvedl, že musí být „plní zápalu a připraveni obětovat všechno své jmění, odpočinek, osobnost i život z lásky k Ježíši Kristu ve službě Církvi a posvěcení bližních.“

Mučednictví ztotožňuje s Kristem

Být misionářem znamená spolupracovat s Kristem, který uskutečňuje své dílo prostřednictvím Církve. To znamená prožívat tajemství Krista, ztotožnit se s ním a stát se jeho spolupracovníkem.

Jan Pavel II. se modlí u hrobu zavražděného arcibiskupa Romera

Kristus se tedy nejen stal člověkem, učil a činil divy. Středem jeho života, tím nejvážnějším z jeho děl, které uskutečnil, bylo velikonoční tajemství. Několikrát je učedníkům předpověděl. Připravoval se na ně. Pociťoval jeho tíhu. Prožíval je v plnosti lásky k Bohu. V Kristově životě je myšlenka, která dává všemu smysl a všechno usměrňuje k umučení, smrti a zmrtvýchvstání, jak o tom píše sv. Pavel Filipánům.

V životě misionáře je rovněž myšlenka, kterou zdobí svou celkovou misionářskou obětí až do případného mučednictví. To potvrzují dávné i současné dějiny. O ukřižovaném a zmrtvýchvstalém Kristu se nejen hovoří, ale také je nutno ho následovat v nesení kříže (Lk 14,26) a je třeba dovolit, abychom s ním byli na kříži přibiti. Může se to stát tak, jak

tomu bylo u otce Ludvíka Wrodczyka, který byl týrán a umučen na Ukrajině 8. ledna 1943. V jedné meditaci, kterou napsal otec Borzag, který později zahynul v Laosu, čteme: „Jenom víra mě může spasit, jen víra a láska, a svou duši spasí jen ten, kdo se posvěcuje a obětuje za duše druhých. Není žádné výjimky, protože ani Kristus nemá v úmyslu nahradit kříž nějakým jiným prostředkem. Je iluze chtít kříž vyměnit. Je to neúčinnější cesta, jak duše docházejí spásy.“

Rozmanitost mučednické milosti

Když uvažujeme o skutečnosti náhlé smrti mučedníka a pokoušíme se popsat její význam pro misie, brzy zjišťujeme velkou různorodost situací.

Někteří misionáři byli zabiti výslovně jedině proto, že hlá-

sali evangelium. Takoví mohou být uznáni za mučedníky. Je jich mnoho. Svědčí o svém úplném sebedarování.

Jsou jiní, kteří přišli o život náhodou, ale dali život v připravenosti na každou eventualitu.

Když jsem navštívil hřbitovy v Africe a v Asii, často mě udivovalo, že misionáři skončili svůj život ve středním věku. Navštívil jsem hřbitovy z 19. století, na kterém leží misionáři, z nichž žádný nepřekročil čtyřicet let věku. Byli obětmi epidemii, různých nemocí, někdy utonuli a stali se tak základem a zakladateli mnoha místních církví.

Jsou misionáři, kteří tráví svůj život hrdinským způsobem, připraveni dát všechno i život, nepokládají se přitom za hrdiny a nejsou zbaveni lidských slabostí. Nejsou pokládáni za mučedníky a jejich způsob života je normálním projevem života s apoštolským posláním.

Opravdové mučednictví spojené s misijní činností je milostí, kterou Bůh dává některým z misionářů, aby zdůraznil radikalnost nároků misijního poslání. Ten, kdo byl povolán a poslán, aby v nových zemích vztyčil kříž a hlásal Krista ukřižovaného a zmrtvýchvstalého, musí se odevzdat Kristu a bližním zcela a velkodušně i za cenu vlastního života.

*Z Misijne drogi 18/2000
přeložil -ls-*

400. výročí 26 japonských mučedníků

Bašta Pána Boha (51)

Naštěstí se zase rychle vzpamatovala a ukázala na tapetované dveře: „Jděte tam tudy dovnitř!“ Potom se klidně posadila znovu k nástroji a hrála dál.

Sotva kněz za sebou zavřel skryté dveře, už se do pokoje vřítily pronásledovatelé.

„Kde je ten kněz, co se tu schoval?“ křičí jeden z nich.

„Kněz v mém bytě?“ ptá se dáma udiveně. „Prosím, prohledejte si tady všechno.“

Rudí, kteří klidným chováním domácí paní trochu znejistili, začali přesto všechno důkladně prohlížet. „Snad se podívejte taky do skříní a zde do klavíru!“ směje se dáma. „Třeba se schoval tam.“ „Nedělejte hloupé vtipy!“ zasyčel jeden z pronásledovatelů vztekle. „Řekněte raději, kam vedou tyto tapetované dveře?“

Statečná žena trochu zbledla. Pak ale řekla klidně: „Ach, ty vedou do malého odkládacího prostoru. Však se podívejte!“

Jakobín otevřel dveře a objevil žebřík, který vedl k výše položené komůrce. A už klade nohu na první příčku a začíná stoupat.

„Pane, ať se stane tvá vůle!“ modlí se kněz, který se nahore skrývá. Již není žádného vychodiska.

Tu se vespod rozlehnou hlučný smích a jeden z rudých volá na svého kumpána: „Ty jsi ale hlupák, bratře! Myslíš si, že by nevytáhl žebřík, kdyby seděl nahore? Chachacha!“

Gardista tedy se vzteklým výrazem v obličejí slézá zase dolů a třískne tapetovanými dveřmi: „Ale já jsem zřetelně viděl, že skočil sem do domu!“ tvrdí vzdorovitě. „Houby jsi viděl!“ odbyl ho kamarád. „Asi ses už brzy ráno koukal hluboko do sklenice. Teď už je ten holomek ovšem daleko za horama.“ Se zlořečením poté rudí odtáhli.

O něco později pokleká kněz před svatostánkem v Oleronově ulici a nabízí Bohu svůj život jako poděkování za zázrač-

né zachránění. Rudí však zatím nezaháleli. Při útěku ztratil Coudrin čepici. Nyní nechali rudí věřit psy – stopaře a pokračovali v pronásledování. Tak se stalo, že jedna z dam náhle navzdory všem obyčejům prudce vrazila do kaple a volala na modlicího se kněze: „Proboha! Prchněte! Rudí právě vnikají do domu. Za oltářem jsou tajné dveře, kterými se můžete dostat do bezpečí!“

Sotva Coudrin opustil posvátný prostor, vtrhli sansculoti dovnitř. „Kde je kněz Coudrin?“ rozkřikl se na zbožné dámy. „Není zde,“ odpověděla slečna Geoffroyová. „Vidíte to přece sám.“

„A co je tohle zde?“ ukázal jeden z rudých na oltář. „To je Nejsvětější svátost,“ odpověděla slečna bez bázně. „A co je to ta Nejsvětější svátost?“ poškloboval se druhý. „Můj Bůh a také váš,“ vysvětlovala a zpřímá pohledla na revolucionáře.

„A co vůbec děláte tady v tom domě?“ pátral dále. „Modlíme se k Bohu a modlíme se i za vás!“

Tu se stalo, že rudý před statečnou slečnou sklopil bázlivě a rozpačitě pohled. Nevrlé popadl čepici a opustil se svými kumpány posvátné místo. Petr Coudrin si ovšem nemohl dovolit bydlet dále v Oleronově ulici. Jedna z dam se však neohroženě nabídl, že ho přijme do svého domu.

„Jen kdybych věděla, za koho bych vás měla před svým personálem vydávat,“ uvažovala trochu rozpačitě. Tu se Coudrin srdečně zasmál: „Můžete mě třeba představit jako nového kuchaře. Ale ujišťuji vás, že o vaření nevím ani to nejmenší.“

Skutečně se kněz dostavil do domu statečné paní jako nový kuchař.

Jacquelina, kuchařka, sice přísahala, že ještě nikdy nezažila ve svém království tak nešikovného pomocníka, ale všechny nářky o přesolených polévkách a rozbitých talířích, které přednášela své paní, zůstávaly bez odezvy.

„Však on se to naučí,“ utěšovala ji stále paní. „Buďte jen k němu trpělivá.“

To sice Jacquelina byla, ale na hlavu nepoučitelného žáka občas přitom dopadala mnohá značně nelichotivá jména, z nich slovo ťulpas patřilo k těm nejněžnějším. Když Coudrin necelebroval v Oleronově ulici, sloužil mši svatou v jednom obývacím pokoji, který sousedil s kuchyní. Mši konal záhy zrána, aby ho při tom kuchařka nepřekvapila. Jednoho rána ale neušel osudu.

Kuchařka celou noc nespala kvůli bolestem zubů a rozhodla se při prvním ranním rozbřesku, že si připraví šálek čaje. Sešla tedy do kuchyně a nakoukla také do vedlejšího pokoje, z něhož slyšela hluk. Téměř však ztuhla leknutím, když svého pomocníka uviděla stát v kněžském rouchu před malým domácím oltářem. S výkřikem zděšení a spínajíc ruce vyběhla z pokoje, takže by byla málem porazila domácí paní, která právě vstoupila, aby se zúčastnila posvátného úkonu.

„Madam!“ vydechla těžce, ještě bez sebe leknutím. „Považte přece, náš ťulpas si hraje na mši svatou.“ „No, musíte to tedy vědět,“ odpověděla dáma po krátké úvaze. „Je to skutečný kněz, který se zde skrývá před svými pronásledovateli.“

Chvilí byla Jacquelina beze slova úžasem. Pak však úplně

zděšeně povzddechla: „Můj Bože, a já jsem mu vždycky tak nadávala! Ale pročpak jste mi to hned neřekla?“ „Ach ano, vím, že máte dobré srdce,“ odpověděla paní, „ale měla jsem zkrátka strach, jestli umíte také mlčet.“ „Jako hrob!“ ujišťovala kuchařka svatosvatě. „No, pak je všechno v pořádku!“ zasmála se paní. Kuchařka skutečně věrně držela slovo a Petr Coudrin už nemusel umývat talíře, což se projevílo především na množství nádobí domácí paní.

VZKRÍŠENÍ

Jednoho z posledních červencových dní roku 1794 vstoupil mistr Convertier do pekařské dílny svého cechovního kolegy Vinaie, rozhlédl se opatrně na všechny strany a tajemně zašeptal: „Jsme sami, kamaráde?“ „Odhlédneme-li, že je zde kromě truhlic ještě přítomno pár pytlů mouky a že, jak víš, milý Bůh je všude, pak jsme sami,“ usmíval se šelmovsky pekař.

„No, tvoje pytle s moukou mě nevadí,“ odpověděl Convertier, „a milý Bůh to smí slyšet.“ „Tak copak máš tedy na srdci?“ zasmál se Vinaie tajnůstkářství svého kamaráda.

Ten však přesto přistoupil těsně k pekaři a pošeptal mu: „V Poitiers se povídá, že prý je Robespierre mrtvý!“ „Snad toho tyрана neranila mrtvice?“ zavrčel Vinaie. „Mrtvice, říkáš? Ano, mrtvice, ale pod gilotinou! Říkají, že byl Robespierre sťat v Paříži katem.“

„Neplácej hloupostí!“ smál se Vinaie nevěřičně. „Lidé toho mnoho namluví, když si chtějí vyžvanit hubu.“

„Ale přesto na tom musí něco být! Vzpomeň si přece na Marata a Dantona! Pročpak by i ten třetí nemohl vlézt stejně do čertovy smyčky?“

„Nemohu tomu uvěřit!“ potřásl kamarád hlavou. „Bůh soudil,“ prohlásil jen Convertier.

(Pokračování)

ČM Fatima v Kocliřově zve na seminář o Izraeli – Svaté zemi. Zahájení je ve čtvrtek večer 5. 2. 2004 a ukončení v neděli 8. 2. 2004 obědem. V ceně 850,- Kč je zahrnuto ubytování, plná penze i celý program první mariánské soboty, která bude jubilejní (100. první sobota od zahájení činnosti ČM Fatimy). V semináři budou účastníci seznámeni také s přípravou jarní a adventní pouti do Svaté země v roce 2004.

P. Mgr. Pavel Dokládal, administrátor farnosti Kocliřov u Svitav

DUCHOVNÍ CVIČENÍ V ROCE 2004 NA VELEHRADĚ – STOJANOVĚ

Kněžské

15. – 21. 2. Kněžské exercicie P. B. Holota OFM
 11. – 17. 7. Kněžské exercicie „Ecclesia de Eucharistia“ Mons. J. Hrdlička
 17. – 23. 10. Kněžské exercicie Mons. J. Mikulášek

Ostatní – I. pololetí 2004

12. – 16. 1. Ignaciánské exercicie P. P. Bačo, SJ
 11. – 14. 2. Duchovní cvičení pro pracovníky charit Mons. J. Šich
 13. – 15. 2. Duchovní obnova formou večerádkla P. Š. M. Filip, OP
 27. – 29. 2. Víkend pro manžele Mons. J. Mikulášek
 29. 2. – 3. 3. Duch. cvičení pro laiky podávající sv. přijímání a pastorační asistenty P. Vaculík SDB
 4. – 7. 3. Příprava na manželství – pro snoubence P. J. Berka, Opraem
 11. – 14. 3. Víkendová postní duch. obnova P. S. Peroutka, SJ
 21. – 25. 3. Příprava na velikonoční liturgii P. M. Kabrda, SDB
 8. – 11. 4. Velikonoční triduum – pro vysokoškolačky P. Pavel Bačo, SJ
 3. – 7. 5. Obnova pro muže a ženy žijící v manželství P. L. Kubíček
 7. – 9. 5. Panna Maria – „Cesta ke kráse“ P. S. Weigel
 10. – 14. 5. Ignaciánské exercicie pro všechny P. J. Čupr, SJ
 24. – 28. 5. Exercicie s Pannou Marií P. J. Hladiš, SJ
 6. – 10. 6. Duchovní cvičení pro nemocné a osamělé P. S. Peroutka, SJ
 25. – 27. 6. Duchovní obnova formou večerádkla P. Š. M. Filip, OP

Přihlášky posílejte na adresu: Poutní a exerciční dům Stojanov, Salašská 62, 687 06 Velehrad, telefon/fax: 572 571 420, 572 571 531, e-mail: velehrad@stojanov.cz

Vážení přátelé, současná doba se projevuje spíše jako doba kultury smrti než kultury života. Zvláště v práci gynekologa je velmi často volena smrt bezbranného, aniž by se kdo pokusil život zachránit. To zdůraznil papež Jan Pavel II. při mimořádné audienci, kterou v roce 2001 poskytl účastníkům I. mezinárodního setkání katolických gynekologů.

Tak vnímá situaci v oboru gynekologie papež, tak jí vnímá řada zdravotníků a veřejnost. A všichni společně si jsou vědomi, že chybějí gynekologická oddělení a ambulance, kde by byly plně respektovány všechny křesťanské principy, jak požaduje encyklika „Humanae vitae“.

Na podnět Kolegia katolických lékařů v Praze a mnoha žen jsme se rozhodli otevřít **od ledna 2004 v naší nemocnici NMSKB v Praze („Pod Petřínem“)** gynekologickou křesťanskou ordinaci.

Ordinaci povede: zkušený věřící gynekolog. • **Ordinace bude pracovat:** v prostorách chirurgické ambulance Nemocnice Milosrdných sester sv. Karla Boromejského, Vlašská ul. č. 36, Praha 1, t. č.: 257 197 111. • **Ordinací den a hodiny:** každé pondělí od 11.00 do 17.00 hodin. • **Tato ordinace bude poskytovat:** diagnostickou a léčebně ošetrovatelskou péči v oboru gynekologie • preventivní péči v oboru gynekologie na principech křesťanské etiky • veškerou ambulantní poradenskou péči pro ženy od 15 let • propagaci metod přirozeného plánování rodičovství • potřebnou péči zvláště těhotným ženám, které se dostaly do složitých zdravotních situací a jsou často nuceny k potratům, aniž by přesně věděly proč.

Ordinace úzce spolupracuje: s ostatními specializovanými pracovišti ambulantních a lůžkových oddělení nemocnice • s biochemickou a hematologickou laboratoří a RTG nemocnice. • **Ordinace má smluvně zajištěnou:** případnou hospitalizaci a následnou péči na lůžkovém gynekologickém oddělení ve Fakultní nemocnici Praha-Vinohrady. • **Jak se objednat:** recepce NMSKB na tel.: 257 197 319 • možnost domluvit případně na e-mailu: mnes@zdravcentra.cz. • **Komu ordinace slouží:** všem potřebným ženám. • **Návštěva ordinace:** je bezplatná! • **Bližší informace:** tel. lékař – gynekolog: 602 284 275 • tel. boromejky: 602 435 319 • e-mail: vedeni@boromejky.cz • www.nmskb.cz • www.boromejky.cz.

Sestry boromejky

Liturgická čtení

Neděle 4. 1. – 2. neděle po Narození Páně

1. čt.: Sir 24,1-4.12-16
 Ž 147,12-13.14-15.19-20
 Odp.: Jan 1,14 (*Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Nebo: Aleluja.*)
 2. čt.: Ef 1,3-6.15-18
 Ev.: Jan 1,1-18

Pondělí 5. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 3,11-21
 Ž 100(99),1-2.3.4.5
 Odp.: 1 (*Plešejte Hospodinu, všechny země!*)
 Ev.: Jan 1,43-51

Úterý 6. 1. – slavnost Zjevení Páně

1. čt.: Iz 60,1-6
 Ž 72(71),1-2.7-8.10-11.12-13
 Odp.: srov. 11 (*Budou se ti, Hospodine, klanět všechny národy země.*)
 2. čt.: Ef 3,2-3a.5-6
 Ev.: Mt 2,1-12

Středa 7. 1. – nez. pam. sv. Rajmunda z Penafortu

1. čt.: 1 Jan 3,22-4.6
 Ž 2,7b-8.10-11
 Odp.: 8a (*Dám ti v majetek národy.*)
 Ev.: Mt 4,12-17.23-25

Čtvrtek 8. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 4,7-10
 Ž 72(71),1-2.3-4ab.7-8
 Odp.: srov. 11 (*Pane, budou se ti klanět všechny národy země.*)
 Ev.: Mk 6,34-44

Pátek 9. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 4,11-18
 Ž 72(71),1-2.10.12-13
 Odp.: srov. 11 (*Pane, budou se ti klanět všechny národy země.*)
 Ev.: Mk 6,45-52

Sobota 10. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 4,19-5,4
 Ž 72(71),1-2.14+15bc.17
 Odp.: srov. 11 (*Pane, budou se ti klanět všechny národy země.*)
 Ev.: Lk 4,14-22a

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	4. 1.	5. 1.	6. 1.	7. 1.	8. 1.	9. 1.	10. 1.
Antifona	154	154	226	226	226	226	226
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	154	154	226	226	226	226	226
Antifony	201	935	233	965	981	998	1014
Žalmy	921	936	813	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	201	215	233	241	244	247	251
Antifona k Zach. kantiku	202	215	233	241	245	248	251
Prosby	202	215	233	241	245	248	251
Záv. modlitba	202	216	234	1277	245	248	252
Modlitba během dne:							
Hymnus	155	155	227	227	227	227	227
Antifony	156	156	234	228	228	228	228
Žalmy	926	940	235	971	987	1004	1019
Krátké čtení	203	216	237	242	245	249	252
Záv. modlitba	202	216	234	242	245	248	252
Nešpory:							
Hymnus	153	153	229	225	225	225	261
Antifony	200	203	230	238	976	992	1009
Žalmy	916	930	230	238	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	200	204	231	239	243	246	260
Ant. ke kant. P. M.	200	204	232	240	243	247	260
Prosby	201	204	232	240	243	247	261
Záv. modlitba	202	202	234	234	1277	245	263
Kompletář	1238	1242	1238	1242	1254	1260	1238

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Curzia Ferrariová: ČERNÝ RYTÍŘ

V románu C. Ferrariové se snoubí respekt k historické realitě, vypravěčský um a hluboký pohled do duše sv. Ignáce z Loyoly. Ukazuje jeho dílo v širších dějinných souvislostech, na pozadí politické situace v Evropě, tehdejší církevní krize, úpadku duchovního života vysokoého duchovenstva i obyčejných lidí, koncilů, jež měly tuto situaci vyřešit, rozmachu inkvizice a vztahů mezi panovnickými rody. Vychází při tom z Ignácovy bohaté korespondence s představiteli šlechty, mocnými tohoto světa a členy Tovaryšstva Ježíšova. Čerpá rovněž z přímých svědectví současníků a z pozůstatků Ignácova Duchovního deníku, jež si po několik let psal.

Karmelitánské nakladatelství, váz., A5, 234 stran, 219 Kč

Lloyd C. Douglas: ROUCHO

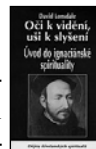
Román se odehrává v době Římské říše za císařů Tiberia a Caliguly, tj. v polovině 1. století po Kristu. Líčí neobvyklou životní cestu římského patricijce Marcella. Jeho setnině, které velel, připadl úkol ukřižovat Ježíše Krista. Tak se do jeho vlastnictví dostalo Kristovo roucho. Brzy se ukázalo, že na toho, kdo se roucha dotkne nebo se do něj obleče, mocně působí. Roucho začíná zasahovat do Marcellova života, až ho dramaticky změní úplně.

Karmelitánské nakladatelství, váz., A5, 422 stran, 295 Kč

David Lonsdale: OČI K VIDĚNÍ, UŠI K SLYŠENÍ (Úvod do ignaciánské spirituality)

Autor knihy sleduje duchovní vývoj zakladatele jezuitského řádu. Dává přitom nahlédnout do Ignácových Pamětí, Deníku, konstitucí Tovaryšstva Ježíšova či jeho bohaté korespondence.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 228 stran, 219 Kč

VETERÁNI V BITVÁCH O DUŠE - 2. DÍL

Rozhovory s duchovními syny Dona Boska o jejich životních cestách v minulosti a o jejich významu pro naši současnost. Tentokrát to jsou: P. Petr Baran, P. Beno Beneš, Josef Cahel, P. Miloslav Frank, P. Alois Frydrych, Mons. Karel Herbst, P. Josef Kopecký, P. Josef Špíchal, P. Ladislav Vik. Pět stran černobílých fotografií.

Jiří Miček - ATLAS, brož., A5, 206 stran, 159 Kč

Karen Levine: HANIN KUFŘÍK

Skutečný příběh židovské dívky Hany Bradyové, pocházející z Nového Města na Moravě. Ta zahynula v nacistickém vyhlazovacím táboře v Osvětimi. České vydání je doplněno o úvod Hanina bratra Jiří Brady. Text knihy je doprovázen dobovými fotografiemi. Vychází ve spolupráci s Židovským muzeem v Praze.

Portál, brož., B5, křídový papír, 118 stran, 149 Kč

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1;

tel.: 587 405 431, fax: 585 222 803, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
147/2002
P.P.

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1